

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 44 2017, nummers 1011 – 1032 dinsdag 28 november 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	7
Bijstand	8
Bestuursrecht overig	9
Huisvesting	9
Inspraak	11
Wegenverkeerswet	11
Wegenwet.....	12
Wet arbeid vreemdelingen	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Wet op de rechtsbijstand	17
Wet politiegegevens	17
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 1011

ABRS, 22-11-2017, 201609025/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hillegom.

Awb 7:10, 4:15 lid 2 onder b, 4:17, 7:4 lid 2

BESLISSINGSTERMIJN. Terechte opschorting. De ingebrekestelling was prematuur en het college was ook ten tijde van het instellen van het beroep nog niet in gebreke. Het college heeft de beslissingstermijn opgeschort omdat appellant had verzocht een rapport in het geding te brengen. Het lag allereerst op de weg van appellant zelf om het rapport tijdig in het geding te brengen, nu hij zich daarop wenste te beroepen. Dat appellant heeft verzocht het rapport alsnog aan de stukken toe te voegen heeft vertraging opgeleverd, die hem kan worden toegerekend. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het rapport niet behoort tot de op de zaak betrekking hebbende stukken als bedoeld in artikel 7:4, tweede lid, van de Awb, zodat dit niet ter inzage hoefde te worden gelegd. Anders dan [appellant] betoogt, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de beslissing nadien niet op rechtmatige wijze met zes weken is verdaagd.

[ECLI:NL:RVS:2017:3188](https://ecli.nl/RVS:2017:3188)

JnB2017, 1012

MK ABRs, 22-11-2017, 201607493/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rucphen.

Awb 8:72 lid 5

VOORLOPIGE VOORZIENING. Tijdstip waarop de getroffen voorziening vervalt. De rechtbank heeft geen tijdstip bepaald waarop de voorlopige voorziening vervalt. Dit is in strijd met de tweede volzin van artikel 8:72, vijfde lid. De uitspraak van de rechtbank moet worden vernietigd, voor zover daarbij geen tijdstip is bepaald waarop de getroffen voorziening vervalt.

[ECLI:NL:RVS:2017:3222](https://ecli.nl/RVS:2017:3222)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 1013

MK ABRs, 22-11-2017, 201507458/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Awb 8:73 (zoals dat gold voor 1 juli 2013)

SCHADEVERGOEDING. CAUSALITEIT. In dit geval geen causaal verband tussen de gestelde schade en de afwijzing van het verzoek om handhaving. Het college heeft aannemelijk gemaakt dat het, ten tijde van de afwijzing van het verzoek om handhaving, rechtmatig een minder verstrekkende maatregel dan

handhaving door middel van het intrekken van de aan [belanghebbende A] verleende standplaatsvergunning had kunnen nemen en dat het college aannemelijk heeft gemaakt dat het dat ook zou hebben gedaan. Die maatregel zou voor [appellant] naar aard en omvang eenzelfde schade als de afwijzing van het verzoek om handhaving tot gevolg hebben gehad, omdat hij in dat geval nog steeds geen standplaatsvergunning had kunnen verkrijgen. De conclusie is dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet aan het causaliteitsvereiste is voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:3187](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 1014

MK CRvB, 14-11-2017 (publ. 20-11-2017), Awb 10/51-6

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Awb 5:51 lid 1

BESLISTERMIJN. BOETE. De termijn van artikel 5:51, eerste lid, van de Awb is een termijn van orde. Overschrijding van deze termijn heeft niet tot gevolg dat de bevoegdheid tot het opleggen van een boete vervalt. In de memorie van toelichting bij artikel 5:51, eerste lid, van de Awb is opgenomen dat de rechter de overschrijding van de beslistermijn wel zou kunnen verdisconteren in de hoogte van de bestuurlijke boete (Kamerstukken II 2003/04, 29702, nr. 3, p. 150). Daarvoor bestaat in dit geval geen aanleiding. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 11 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2368](#).

[ECLI:NL:CRVB:2017:3956](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 1015

Tussenuitspraak MK ABRS, 22-11-2017, 201608804/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 3°

WABO. Omgevingsvergunning. Welstand. Nu [appellant] in zijn zienswijzen gemotiveerd heeft uiteengezet dat het bouwplan niet voldoet aan redelijke eisen van welstand, had het college niet mogen volstaan met de enkele verwijzing naar het stempeladvies. Het college heeft het standpunt dat het

bouwplan voldoet aan redelijke eisen van welstand gebaseerd op het advies van de Adviescommissie van 6 mei 2015. Niet in geschil is dat dit een stempeladvies betreft. Zoals het college ter zitting heeft toegelicht, adviseert de Adviescommissie niet alleen over welstandsaspecten, maar ook over de landschappelijke inpassing van bouwplannen. Het advies van de Adviescommissie van 1 mei 2015 betreft een advies over de landschappelijke inpassing van het bouwplan en kan niet worden gezien als een motivering van het stempeladvies van 6 mei 2015 over de welstandsaspecten.

[ECLI:NL:RVS:2017:3193](https://ecli.nl/RVS:2017:3193)

JnB2017, 1016

MK ABRS, 22-11-2017, 201608935/1/A1

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wat algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder e

WABO-milieu. Emmissienormen. Geurhinder. Bij de controle of de emissiewaarden worden nageleefd, zijn externe omstandigheden als weersinvloeden, anders dan bij metingen of aan immissiewaarden wordt voldaan, niet van betekenis. Het college heeft i.c. uit een oogpunt van handhaafbaarheid aan de omgevingsvergunning in redelijkheid emissienormen kunnen verbinden. De gestelde omstandigheid dat in de inrichting niet steeds aan gestelde emissienormen werd voldaan, wat daar ook van zij, maakt dit niet anders. De vraag of een norm wordt nageleefd, dient immers te worden onderscheiden van de vraag of een norm handhaafbaar is.

Besluit waarbij het college aan [belanghebbende] onder meer een omgevingsvergunning heeft verleend ten behoeve van de inrichting voor de productie van diervoeders. (...) [appellant] betoogt onder meer dat de rechtbank heeft miskend dat het college uit een oogpunt van handhaafbaarheid normen voor de immissie van geur aan de omgevingsvergunning had moeten verbinden. Hij stelt dat de naleving van immissienormen makkelijker te controleren is dan die van emissienormen, waarbij hij erop wijst dat het handhaven van de emissienormen in dit geval niet heeft geleid tot vermindering van geurklachten. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 6 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1412](https://ecli.nl/RVS:2015:1412), stelt hij dat een veldwaarneming, oftewel een immissiemeting, een effectieve methode is van controle op naleving van geurvoorschriften.

Bij de beoordeling of aan de in voorschrift 6.2.6 voorgeschreven emissienorm is voldaan, is de geurvracht die gedurende 365 aaneengesloten dagen de centrale schoorsteen verlaat, bepalend. Het college heeft ter zitting onweersproken gesteld dat [belanghebbende] beschikt over een geautomatiseerd registratiesysteem. Ook is onweersproken gesteld dat het rendement van de aerox-installatie wordt gemeten. Op basis van de gegevens die [belanghebbende] moet registreren, zoals het eiwitgehalte, de hoeveelheid geperst product, de hoeveelheid geëmitteerde geur en de bedrijfstijd, kan modelmatig worden berekend wat de geurvracht was en worden beoordeeld of aan de norm werd voldaan, aldus het college. Ingevolge het aan de vergunning verbonden voorschrift 2.4.1 dient [belanghebbende] binnen de inrichting de bewijzen, resultaten

en/of berekeningen van de in de vergunning voorgeschreven inspecties, onderzoeken en metingen aanwezig te hebben. De rechtbank heeft er van mogen uitgaan dat op deze wijze objectieve en daarmee betrouwbare gegevens kunnen worden verkregen over de door de inrichting veroorzaakte geuremissie. Het college dient toezicht te houden op de naleving van de vergunning. Ingeval het voorschrift niet wordt nageleefd, kan het college handhavend optreden. Anders dan [appellant] heeft gesteld, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat als grondstoffen, bijvoorbeeld door een hoog eiwitgehalte, tot een hogere geuremissie leiden, dit niet, of niet op juiste wijze, zal worden geregistreerd en kan worden meegenomen bij de beoordeling van de naleving van de geurvoorschriften. Bij de controle of de emissiewaarden worden nageleefd, zijn externe omstandigheden als weersinvloeden, anders dan bij metingen of aan immissiewaarden wordt voldaan, niet van betekenis. Het college heeft ter zitting erop gewezen dat bij geurmetingen bij woningen in de omgeving van de inrichting gelijktijdig geur van andere inrichtingen kan worden gemeten. In de directe omgeving van de inrichting liggen immers meer bedrijven die geur emitteren. Indien bij woningen wordt gemeten, geven de gemeten geurniveaus volgens het college dan ook geen betrouwbare informatie over de door [belanghebbende] veroorzaakte geurbelasting. De Afdeling ziet geen aanleiding om deze stellingen van het college onaannemelijk te achten. In de uitspraak van de Afdeling van 6 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1412](#), wordt geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat immissiemetingen in dit geval wel zinvol zijn. Die uitspraak betrof een andere situatie dan thans aan de orde en is daarom niet van betekenis. In die uitspraak overwoog de Afdeling dat geurwaarnemingen, gedaan door toezichthouders die geur kunnen waarnemen, herkennen en kwalificeren, konden worden gebruikt voor beoordeling van de naleving van een geurvoorschrift dat het optreden van waarneembare geur buiten het terrein van de inrichting verbodt. De geurvoorschriften van de aan [belanghebbende] verleende omgevingsvergunning bevatten geurnormen die geurhinder en derhalve ook de waarneming van geur buiten het terrein van de inrichting wel toestaan. Gezien het vorenoverwogene heeft het college uit een oogpunt van handhaafbaarheid aan de omgevingsvergunning in redelijkheid emissienormen kunnen verbinden. De gestelde omstandigheid dat in de inrichting niet steeds aan gestelde emissienormen werd voldaan, wat daar ook van zij, maakt dit niet anders. De vraag of een norm wordt nageleefd, dient immers te worden onderscheiden van de vraag of een norm handhaafbaar is. In het aangevoerde bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven.

[ECLI:NL:RVS:2017:3201](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Overijssel, 29-11-2016 (publ. 23-11-2016), AWB 15/742 ([ECLI:NL:RBOVE:2016:4707](#)).
- MK Rechtbank Overijssel, 08-03-2017 (publ. 23-11-2017), Awb 15/741 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:1073](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer

- MK Rechtbank Amsterdam, 01-09-2017 (publ. 22-11-2017), AMS 17/754 ([ECLI:NL:RBAMS:2017:6433](https://ecli.nl/rbams:2017:6433)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 1017

Tussenuitspraak CRvB, 15-11-2017, 15/6707 WIA -T

Raad van bestuur van het Uwv.

Wet WIA 4

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DUURZAME ARBEIDSONGESCHIKTHEID. De Raad vindt voor de onderbouwing dat verbetering na einde wachttijd nog verwacht mocht worden geen steun in de aanwezige medische gegevens. Verder heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep opgemerkt dat de fysieke beperkingen van appellante ten gevolge van het Raynaud-fenomeen en het verminderde energieniveau ten gevolge van chronische pijn qua prognose onvoorspelbaar zijn en dat daarom verbetering bij voorbaat niet uitgesloten kan worden in het komend jaar. Deze overweging is te algemeen en is onvoldoende toegespitst op de situatie van en de te verwachten behandelresultaten voor appellante. Het bestreden besluit is niet zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4007](https://ecli.nl/crvb:2017:4007)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 1018

MK CRvB, 22-11-2017, 14/5782 WW

Raad van bestuur van het Uwv.

BW 7:641 lid 1

WW hfdst. IV

WERKLOOSHEID. OVERNAME BETALINGSVERPLICHTINGEN. UITLEG BEGRIP LOON. Werkgeefster is gehouden de vakantie-uren en kortverzuim-uren bij einde dienstverband op grond van artikel 7:641, eerste lid, van het BW uit te betalen naar het normale tussen appellant en werkgeefster overeengekomen loon, en dus naar 100% van dit loon. Dit betekent dat ook het Uwv bij de overname van de vakantie-uren en kortverzuim-uren van 100% van het loon had moeten uitgaan en dus ten onrechte is uitgegaan van een uurloon

gebaseerd op 70% van het loon. Ook kan van verrekening met tijdens het dienstverband door een werknemer ontvangen WAO-uitkering geen sprake zijn.
[ECLI:NL:CRVB:2017:4017](https://ecli.nl/crvb/2017/4017)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 1019

MK CRvB, 07-11-2017 (publ. 20-11-2017), 16/7238 PW

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk.

PW 13 lid 2 aanhef en onder c

PARTICIPATIEWET. SCHOLINGSPLICHT. Het college past de uitsluitingsgronden van artikel 13 PW toe door aan alle jongeren die daarvoor de capaciteiten hebben een scholingsplicht op te leggen. Dit geldt niet alleen voor jongeren die nog geen startkwalificatie in de vorm van een HAVO-, VWO- of MBO2-diploma hebben. Ook aan jongeren die wel een startkwalificatie hebben, legt het college de scholingsplicht op als dat hun kansen op de arbeidsmarkt vergroot. Appellant heeft een MBO2-opleiding voor automonteur gedaan, maar is er niet in geslaagd om werk in die branche te behouden. Volgens het door hemzelf opgestelde curriculum vitae heeft hij in 2013 voor het laatst gewerkt. Het college heeft in dat licht terecht appellant de scholingsplicht opgelegd om zijn arbeidsmarktperspectief te verbeteren.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3892](https://ecli.nl/crvb/2017/3892)

JnB2017, 1020

MK CRvB, 07-11-2017 (publ. 23-11-2017), 16/6108 PW

IVRK 2, 3, 27

PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. NIET-RECHTHEBBENDE ECHTGENOTE. De bij de aan appellant verleende bijstand is terecht de kostendelersnorm toegepast, omdat hij de woning deelt met zowel zijn minderjarige kinderen als met zijn niet-rechthebbende echtgenote. Beroep op de bepalingen van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4021](https://ecli.nl/crvb/2017/4021)

Bij deze uitspraak heeft de Centrale Raad van Beroep een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB217, 1021

MK ABRS, 22-11-2017, 201608420/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Huisvestingswet 30, 85a

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013

(Huisvestingsverordening)

HUISVESTINGSWET. Medeplegen. Dat de ouders van [appellant sub 2B] de verhuur van het appartement aan toeristen organiseerden maakt niet dat [appellant sub 2B] zelf niet als overtreder kan worden aangemerkt. Zij is fysiek bij de overtreding betrokken en heeft als medebewoner/mede-eigenaar van het pand een rol gespeeld bij de toeristische verhuur. Zij was de contactpersoon voor de toeristen en had de sleutel van de woning.

Indien de wettelijke regeling op zichzelf niet onredelijk is en er geen bijzondere omstandigheden zijn die tot matiging nopen, is voor een afzonderlijke evenredigheidstoetsing op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb geen plaats. Verwijzing naar ABRS 15-07-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2200](#).

[...] bestuurlijke boete [...] wegens het onttrekken van de woonruimte aan de [locatie 1] te Amsterdam aan de bestemming bewoning.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 4 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:288](#)), is de overtreder degene die het desbetreffende wettelijke voorschrift daadwerkelijk heeft geschonden. Dat is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek heeft verricht. Daarnaast kan in bepaalde gevallen degene die de overtreding niet zelf feitelijk heeft begaan, doch aan wie de handeling is toe te rekenen, voor de overtreding verantwoordelijk worden gehouden en derhalve als overtreder worden aangemerkt.

Medeplegen als bedoeld in artikel 5:1, tweede lid, van de Awb doet zich voor bij een nauwe en bewuste samenwerking met een ander of anderen. De kwalificatie 'medepleger' is slechts gerechtvaardigd als de intellectuele en/of materiële bijdrage van de betrokkene aan het feit van voldoende gewicht is. In het bijzonder wanneer het medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, kunnen voor het oordeel dat zich niettemin een nauwe en bewuste samenwerking voordoet onder meer van belang zijn de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het feit en het belang van de rol van de betrokkene (zie de uitspraak van de Afdeling van 6 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2394](#)).

In het rapport van bevindingen staat dat in de woonruimte twee geschreven A4-tjes zijn aangetroffen waarop in het Engels informatie staat, alsmede diverse instructies over het huis. Op de instructie staat de naam Linda als contactpersoon, en als zij niet kan worden bereikt dat dan een persoon met de naam Diego - de partner van [appellant sub 2B] - kan worden gebeld. Bij het bezoek van de inspecteurs heeft [appellant sub 2B] blijkens

het rapport van bevindingen verklaard dat zij ter plaatse alles regelt, maar dat haar vader de eigenaar is van de woning.

Naar het oordeel van de Afdeling maakt de omstandigheid dat de ouders van [appellant sub 2B] de verhuur van het appartement aan toeristen organiseerden niet dat [appellant sub 2B] zelf niet als overtreder kan worden aangemerkt. Zoals het college in het in beroep bestreden besluit heeft overwogen, is zij fysiek bij de overtreding betrokken en heeft zij als medebewoner/mede-eigenaar van het pand een rol gespeeld bij de toeristische verhuur. Zij was de contactpersoon voor de toeristen en had de sleutel van de woning. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat [appellant sub 2B] in zoverre moet worden geacht bewust te hebben samengewerkt en de overtreding gezamenlijk met in ieder geval haar vader te hebben uitgevoerd. Dat zij geen voordeel heeft genoten van de overtreding, maakt dat niet anders. Nu [appellant sub 2B] als medepleger kan worden aangemerkt, heeft de rechtbank dan ook terecht geoordeeld dat het college haar als overtreder van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a van de Huisvestingswet mocht aanmerken.

[...] De rechtbank kan niet worden gevolgd in haar oordeel dat in dit geval aanleiding bestond artikel 59, tweede lid, van de Huisvestingsverordening en het onderdeel van de in bijlage 5 opgenomen tabel, waarin de hoogte van de boete voor het onttrekken van een woning zonder vergunning bij een eerste overtreding op € 12.000,00 is vastgesteld, wegens strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb buiten toepassing te laten. Anders dan in de uitspraak van de Afdeling van 11 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1277](#) waarnaar de rechtbank heeft verwezen, bestaat in de omstandigheden van dit geval geen aanleiding de regeling in strijd met de evenredigheid te achten. In die zaak heeft de Afdeling in de omstandigheid dat in de tabel geen onderscheid was gemaakt tussen bijvoorbeeld bedrijfsmatige en niet-bedrijfsmatige exploitatie, aanleiding gezien de wettelijke bepaling in zijn algemeenheid onredelijk te achten. De door de rechtbank genoemde omstandigheden van dit geval, te weten de grootte van het aandeel in de overtreding en het zonder vergoeding verrichten van een dienst voor de vader, brengen naar het oordeel van de Afdeling niet met zich dat de wettelijke regeling in zijn algemeenheid onevenredig moet worden geacht. Het had op de weg van de rechtbank gelegen om de hoogte van de aan [appellant sub 2B] opgelegde boete te toetsen aan artikel 5:46, derde lid, van de Awb en te onderzoeken of de vastgestelde boete wegens bijzondere omstandigheden te hoog is. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2200](#). Ten overvloede overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar die uitspraak, dat indien de wettelijke regeling op zichzelf niet onredelijk is en er geen bijzondere omstandigheden zijn die tot matiging nopen, voor een afzonderlijke evenredigheidstoetsing op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb geen plaats is.

[...]
[ECLI:NL:RVS:2017:3205](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inspraak

JnB2017, 1022

ABRS, 22-11-2017, 201508890/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Gemeentewet 150

Inspraakverordening gemeente Bodegraven-Reeuwijk 2011 (Inspraakverordening) 1, 2 lid 1, 3, 4

INSPRAAK. Artikel 150 van de Gemeentewet houdt een verplichting in voor de gemeenteraad een inspraakverordening vast te stellen, maar schrijft niet voor op welke wijze en in welke gevallen inspraak moet worden verleend. Er bestaat derhalve geen aanleiding artikel 2, eerste lid, van de Inspraakverordening onverbindend te achten omdat de mogelijkheid inspraak te verlenen daarin is beperkt tot gemeentelijk beleid en zich niet uitstrekt tot de vaststelling van concrete besluiten zoals de vaststelling van een verordening.

[ECLI:NL:RVS:2017:3173](https://ecli.nl/rvs/2017:3173)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 1023

MK ABRs, 22-11-2017, 201603580/1/A2

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen; het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 (WVW 1994) 130, 131 lid 1 aanhef en onder c, 131 lid2 aanhef en onder a, 132, 133

Regeling maatregelen, rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 2, 5, 6, 23, 24
Reglement rijbewijzen 50

WEGENVERKEERSWET 1994. Procesbelang. Bij het niet meewerken aan een onderzoek naar de rijvaardigheid is geen uitzondering gemaakt op het uitgangspunt van het eerste lid van artikel 50 van het Reglement rijbewijzen. Het is, gelet op de toepasselijke wet- en regelgeving, niet zo dat de betrokkene sneller zijn rijbewijs kan terugkrijgen indien wordt geoordeeld dat hij ten onrechte is verplicht om mee te werken aan een onderzoek naar de rijvaardigheid. Verwijzing naar ABRs 24 augustus 2016

([ECLI:NL:RVS:2016:2306](https://ecli.nl/rvs/2016:2306)) en ABRs 22 maart 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:756](https://ecli.nl/rvs/2017:756)).

[...] onderzoek naar rijvaardigheid opgelegd en de geldigheid van haar rijbewijs geschorst.

[...] In de de uitspraak van 24 augustus 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2306](https://ecli.nl/rvs/2016:2306)) en in de uitspraak van 22 maart 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:756](https://ecli.nl/rvs/2017:756)) heeft de Afdeling, anders dan voorheen, wel procesbelang aangenomen bij een beroep tegen een besluit over het opleggen van een educatieve maatregel gedrag en verkeer (EMG) nadat het rijbewijs van de betrokkene ongeldig was verklaard wegens het niet voldoen van de kosten van de

opgelegde EMG en het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs in rechte onaanastbaar was geworden, onderscheidenlijk bij een beroep tegen een besluit over het opleggen van een onderzoek naar de geschiktheid nadat het rijbewijs van de betrokkene ongeldig was verklaard wegens het niet gehoor geven aan de oproep voor dat onderzoek en het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs in rechte onaanastbaar was geworden. In die uitspraken heeft de Afdeling overwogen dat op grond van de in die zaken toepasselijke voorschriften - te weten artikel 50, tweede lid, onderscheidenlijk artikel 97, tweede en derde lid, van het Reglement rijbewijzen, beide gelezen in samenhang met artikel 132, tweede lid, van de WVV 1994 - de betrokkene gedurende een periode van ten hoogste drie jaren na de ongeldigverklaring van het rijbewijs geen rijbewijs kan aanvragen zonder eerst te hebben voldaan aan de hem opgelegde EMG, onderscheidenlijk medewerking te hebben verleend aan de hem opgelegde verplichting zich te onderwerpen aan een onderzoek naar zijn geschiktheid. Daarom is in die gevallen een reëel en actueel belang bij het bij de rechtbank ingestelde beroep aangenomen.

In het onderhavige geval gaat het evenwel niet om een opgelegde verplichting zich te onderwerpen aan een educatieve maatregel ter bevordering van de geschiktheid of de rijvaardigheid of aan een onderzoek naar de lichamelijke en geestelijke geschiktheid tot het besturen van motorrijtuigen, waarop de uitspraken van 24 augustus 2016 en 22 maart 2017 betrekking hebben, maar om een onderzoek naar de rijvaardigheid. Anders dan bij een educatieve maatregel ter bevordering van de rijvaardigheid regeling heeft gevonden in artikel 50, tweede lid, van het Reglement rijbewijzen, is bij het niet meewerken aan een onderzoek naar de rijvaardigheid geen uitzondering gemaakt op het uitgangspunt van het eerste lid van artikel 50 van het Reglement rijbewijzen. Daarin is bepaald dat verklaringen van rijvaardigheid op aanvraag en tegen betaling van het daarvoor vastgestelde tarief door het CBR in het rijbewijzenregister worden geregistreerd ten behoeve van een ieder die bij een onderzoek naar de rijvaardigheid voor het besturen van motorrijtuigen van de rijbewijscategorie waarvoor de verklaring wordt verlangd, aan de daarvoor bij ministeriële regeling vastgestelde eisen blijkt te voldoen. Het is, gelet op de toepasselijke wet- en regelgeving, dus niet zo dat de betrokkene sneller zijn rijbewijs kan terugkrijgen indien wordt geoordeeld dat hij ten onrechte is verplicht om mee te werken aan een onderzoek naar de rijvaardigheid. Daarin is voor [appellante] dan ook geen procesbelang gelegen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3224](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenwet

JnB2017, 1024

MK ABRS, 22-11-2017, 201609624/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Wegenwet 3, 4 lid 1 onder I en II, 5, 6, 7, 8, 49

Wegenverkeerswet 1994 1 lid 1 aanhef en onder b

Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Leudal (APV) 2.11

WEGENWET. Keerlus inclusief het deel dat gelegen is op perceel 2091, heeft met de openstelling van deze weg voor alle verkeer de bestemming openbare weg verkregen overeenkomstig artikel 4, eerste lid, onder III, van de Wegenwet. Het Rijk als rechthebbende is vrij in de vorm waarin hij zijn beslissing om de bestemming openbare weg toe te kennen vorm geeft.

De Afdeling [ziet] geen grond voor het oordeel dat het college in het eigendomsbelang van [partij] aanleiding had moeten zien om van handhaving af te zien.

[...] Het geschil gaat over het verwijderen door [partij] van een deel van de asfaltverharding van de keerlus op perceel 2091 ter hoogte van de metaalverwerkingsbedrijven van [appellant sub 2] en [partij] [...]. [...] In de onderhavige zaak heeft het college [partij] een last onder dwangsom opgelegd, strekkende tot het in de oude staat herstellen van het asfalt, omdat hij in strijd met artikel 2.11 van de APV de weg heeft opengebroken. [partij] betoogt dat de keerlus op zijn perceel geen openbare weg is en hij artikel 2.11 van de APV dus niet heeft overtreden.

[...] Openbaarheid in de zin van de Wegenwet

[...] Artikel 4, eerste lid, onder III, van de Wegenwet

[...] Over de wijze waarop een rechthebbende, in dit geval de Staat, een weg de bestemming openbare weg geeft, bevat de Wegenwet geen nadere voorschriften. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wegenwet blijkt dat de wijze waarop het geven van de bestemming openbare weg moet geschieden vormvrij is.

[...] Bij het geven van de bestemming openbare weg door anderen dan de overheid is ingevolge artikel 5, eerste, derde en vijfde lid, van de Wegenwet een formeel besluit tot medewerking van de raad vereist. Ingevolge artikel 5, tweede lid, van de Wegenwet is de medewerking van de gemeenteraad niet vereist wanneer die bestemming gegeven wordt door het Rijk. De Wegenwet verplicht, anders dan bij het besluit tot het verlenen van medewerking door de raad, het Rijk als rechthebbende niet tot het nemen van een formeel besluit voor het geven van de bestemming openbare weg, zodat het Rijk als rechthebbende vrij is in de vorm waarin hij zijn beslissing om de bestemming openbare weg toe te kennen vorm geeft. Daarvoor is blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van de Wegenwet gekozen om te voorkomen dat een weg niet openbaar zou worden als niet voldaan is aan een vormvereiste, terwijl het onmiskenbaar de bedoeling van de rechthebbende is om de weg de bestemming openbare weg te geven.

[...] Uit de voorgaande stukken leidt de Afdeling het volgende af. Met de keerlus is beoogd een goede ontsluiting voor vrachtwagencombinaties van de bedrijven van [appellant sub 2] en [partij] te realiseren. Een dergelijke keerlus is naar zijn aard openbaar. Over deze ontsluiting en de aard daarvan is tussen [appellant sub 2], [partij], de gemeente en de Staat gesproken en gecorrespondeerd. De wegverharding van de keerlus is in opdracht van de Staat als rechthebbende aangelegd. In de correspondentie voorafgaand aan de opening voor alle verkeer in 2004 is expliciet door de Staat aan [partij] meegedeeld dat de keerlus openbaar is.

Anders dan de rechtbank Limburg in het onder 7 aangehaalde vonnis en het gerechtshof 's-Hertogenbosch in zijn onder 7 aangehaalde arrest is de Afdeling van oordeel dat

voormelde feiten, omstandigheden en correspondentie kunnen worden aangemerkt als het aan het perceel waarop de keerlus is aangelegd geven van de bestemming openbare weg als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder III, van de Wegenwet. [...]

De Afdeling is gelet op het voorgaande van oordeel dat de keerlus inclusief het deel dat gelegen is op perceel 2091, met de openstelling van deze weg voor alle verkeer de bestemming openbare weg heeft verkregen overeenkomstig artikel 4, eerste lid, onder III, van de Wegenwet.

[...] de Afdeling [ziet] geen grond voor het oordeel dat het college in het eigendomsbelang van [partij] aanleiding had moeten zien om van handhaving af te zien.

[ECLI:NL:RVS:2017:3221](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 1025

MK ABRS, 22-11-2017, 201700233/3/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest) 50, 51 lid 1

Bijlage VI van de Lijst, bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte:

overgangsmaatregelen Bulgarije (PB 2005 L 157; hierna: de Toetredingsakte Bulgarije-EU) punt 1, punt 2, punt 5

Wet arbeid vreemdelingen 2 lid 1, 19a

WAV. Boete. Nu de minister met het eisen van een tewerkstellingsvergunning op grond van artikel 2, eerste lid, van de Wav voor Bulgaarse werknemers de discretionaire bevoegdheid uit de Toetredingsakte Bulgarije-EU heeft toegepast, is uitvoering gegeven aan het Unierecht. Artikel 50 van het EU Handvest is derhalve van toepassing.

In dit geval is sprake van één opgelegde gecumuleerde boete, die betrekking heeft op verschillende overtredingen. Derhalve is geen sprake van opnieuw berechten of straffen van een en hetzelfde feit als bedoeld in artikel 50 van het EU Handvest, zodat deze bepaling niet is geschonden.

[...] boete [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. [...].

[Bulgaarse vreemdelingen].

[...] Bij het opleggen van een boete als de onderhavige gaat het om het ten uitvoer leggen van Unierecht als bedoeld in artikel 51, eerste lid, van het EU Handvest. Volgens Bijlage VI van de Lijst, bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmaatregelen Bulgarije (PB 2005 L 157; hierna: de Toetredingsakte Bulgarije-EU) had Nederland de mogelijkheid om voor een bepaalde periode na toetreding de toegang tot de arbeidsmarkt te beperken. Nederland heeft hiervan tot en met 31 december 2013 gebruik gemaakt door voor de tewerkstelling van Bulgaarse onderdanen in deze periode een tewerkstellingsvergunning te eisen op grond van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Een lidstaat brengt het recht van de Unie ten uitvoer in de zin van artikel 51, eerste lid, van het EU Handvest wanneer hij een discretionaire bepaling toepast (zie

het arrest van het Hof van 21 december 2011, N. S. e.a., [ECLI:EU:C:2011:865](#), punten 64 tot en met 68). Nu de minister met het eisen van een tewerkstellingsvergunning op grond van artikel 2, eerste lid, van de Wav voor Bulgaarse werknemers de discretionaire bevoegdheid uit de Toetredingsakte Bulgarije-EU heeft toegepast, is uitvoering gegeven aan het Unierecht. Artikel 50 van het EU Handvest is derhalve van toepassing.

Uit het arrest van het EHRM van 10 februari 2009, Zolotukhin tegen Rusland, [\[ECLI:CE:ECHR:2009:0210JUD001493903\]](#), en het arrest van het Hof van 5 juni 2014, M, [ECLI:EU:C:2014:1057](#), punt 39, volgt dat artikel 50 van het EU Handvest wordt geschonden indien sprake is van herhaalde bestraffing of berechting van een en hetzelfde strafbare feit.

In de thans voorliggende zaak is sprake van één opgelegde gecumuleerde boete, die betrekking heeft op verschillende overtredingen. Derhalve is geen sprake van opnieuw berechten of straffen van een en hetzelfde feit als bedoeld in artikel 50 van het EU Handvest, zodat deze bepaling niet is geschonden. Voor zover [appellante] beoogt te betogen dat de vreemdelingen tegelijkertijd werkzaamheden hebben verricht zonder tewerkstellingsvergunning en dat zich daarom slechts één overtreding voordoet, wordt zij daarin niet gevolgd. De minister heeft immers aan [appellante] een boete opgelegd, omdat zij drie verschillende vreemdelingen zonder tewerkstellingsvergunning voor haar arbeid heeft laten verrichten, zodat sprake is van drie onderscheiden overtredingen van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Dat deze vreemdelingen tegelijkertijd werkzaamheden hebben verricht zonder tewerkstellingsvergunning kan daaraan niet afdoen, omdat het tegelijkertijd verrichten van de werkzaamheden niet wegneemt dat [appellante] voor elk van de vreemdelingen over een tewerkstellingsvergunning had moeten beschikken. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de minister de boete niet in strijd met artikel 50 van het EU Handvest heeft opgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3186](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 1026

MK ABRS, 22-11-2017, 201608973/1/A3

directeur van het Gemeentelijk Belastingkantoor Twente.

Algemene wet inzake rijksbelastingen 26 lid 1, 67 lid 1

Gemeentewet 230, 231 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Er is geen grond voor het oordeel dat artikel 67 van de Awr niet op gemeentelijke belastingen van toepassing is. De vraag of de documenten op grond van de Awr moeten worden verstrekt omdat zich een uitzondering op de geheimhoudingsplicht als bedoeld in het tweede lid van artikel 67 van de Awr voordoet, staat niet ter beoordeling van de bestuursrechter. Hierover kan slechts een vordering bij de burgerlijke rechter worden ingesteld.

[...] Bij brief [...] heeft [...] het college van burgemeester en wethouders van Almelo op grond van de [...] [Wob] verzocht om een kopie van de legesaanslag die aan [...] is opgelegd in verband met de behandeling van de vergunningaanvraag en stukken waaruit blijkt dat deze legesaanslag daadwerkelijk is voldaan.

[...] Bij het in bezwaar gehandhaafde besluit [...] heeft de directeur zich op het standpunt gesteld dat de Wob op de door [...] gevraagde documenten niet van toepassing is, omdat die documenten vallen onder artikel 67 van de [...] [Awr], zijnde een bijzondere openbaarmakingsregeling die aan de Wob derogeert. Volgens de directeur staat de Awr aan verstrekking van de documenten in de weg.

[...] Nu [...] heeft verzocht om een kopie van de legesaanslag die aan [...] is opgelegd in verband met de behandeling van de vergunningsaanvraag en een document waaruit blijkt dat die is voldaan, heeft het verzoek betrekking op de heffing en invordering van een gemeentelijke belasting. Ingevolge artikel 231, eerste lid, van de Gemeentewet, gelezen in samenhang met artikel 230, dient heffing en invordering van een gemeentelijke belasting te geschieden met toepassing van de Awr als ware die belasting een rijksbelasting. Artikel 231, eerste lid, van de Gemeentewet bevat geen aanwijzingen waaruit blijkt dat is beoogd dat de Awr slechts gedeeltelijk van toepassing is op gemeentelijke belastingen. De Afdeling ziet daarom geen grond voor het oordeel dat artikel 67 van de Awr niet op gemeentelijke belastingen van toepassing is.

De aan [...] opgelegde legesaanslag en een document waaruit blijkt dat die is voldaan hebben betrekking op zaken van een ander als bedoeld in artikel 67, eerste lid, van de Awr, omdat uit die documenten informatie over de voorgenomen vestiging in Almelo kan worden afgeleid.

De geheimhoudingsplicht zoals neergelegd in artikel 67 van de Awr is derhalve op de door [...] verzochte documenten van toepassing.

[...]

Tegen de weigering om de documenten te verstrekken omdat artikel 67 van de Awr daaraan in de weg staat, kan, gelet op het bepaalde in artikel 26, eerste lid, van de Awr, geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld. De rechtbank heeft zich derhalve terecht onbevoegd verklaard om van het tegen het besluit van [...] ingestelde beroep kennis te nemen. De vraag of de documenten op grond van de Awr moeten worden verstrekt omdat zich een uitzondering op de geheimhoudingsplicht als bedoeld in het tweede lid van artikel 67 van de Awr voordoet, staat niet ter beoordeling van de bestuursrechter. Hierover kan slechts een vordering bij de burgerlijke rechter worden ingesteld.

[ECLI:NL:RVS:2017:3203](#)

JnB2017, 1027

Rechtbank Gelderland, 17-11-2017, AWB 16/7967

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zevenaar te Zevenaar, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur 6

Wet van 13 juli 2016 tot wijziging van de Wet openbaarheid van bestuur in verband met aanvullingen ter voorkoming van misbruik" in werking is getreden. (Wijzigingswet Wob)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Geen recht op dwangsommen vanaf 1 oktober 2016. De Wijzigingswet Wob is op 1 oktober 2016 in werking getreden. Hierdoor hebben burgers geen recht meer op een dwangsom bij het niet tijdig beslissen op een Wob-verzoek door een overheidsorgaan. Gelet op de Memorie van Toelichting heeft de nieuwe bepaling onmiddellijke werking. Dat brengt naar het oordeel van de rechtbank mee dat na de datum van de inwerkingtreding geen dwangsommen meer worden verbeurd. De rechtbank tekent daarbij aan dat voor zover de toelichting voor meer dan één uitleg vatbaar is de rechtbank doorslaggevend gewicht toekent aan het feit dat de wetwijziging onmiddellijke werking heeft, er geen overgangsbepaling is en de wetgever niet heeft gewild dat er na de wetwijziging nog dwangsommen worden verbeurd.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:5912](https://ecli.nl/RBGEL:2017:5912)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 1028

ABRS, 22-11-2017, 201701553/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Wet op de rechtsbijstand 12 lid 2

RECHTSBIJSTAND. De tweede uitzonderingssituatie die wordt genoemd in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb doet zich in dit geval niet voor. Het standpunt van de raad dat hij bij de beoordeling of het bedrijf van een rechtzoekende minstens één jaar voor de aanvraag om gesubsidieerde rechtsbijstand is beëindigd in beginsel mag uitgaan van het moment dat het bedrijf van de rechtzoekende bij de Kamer van Koophandel is uitgeschreven, dat het aan [appellant] is om zijn standpunt dat het bedrijf van de rechtzoekende die hij heeft bijgestaan eerder is beëindigd dan dat het is uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel en dat [appellant] hiertoe gegevens uit een objectieve bron dient over te leggen, stemt overeen met de bedoeling van de wetgever. De raad mocht verlangen dat [appellant] gegevens uit objectieve bron zou overleggen temeer nu in de aanvraag om toevoeging was vermeld dat rechtzoekende tot eind 2012 zelfstandige was. Met de overgelegde verklaringen is niet aannemelijk dat de bedrijfsactiviteiten in 2011 al beëindigd waren.

[ECLI:NL:RVS:2017:3191](https://ecli.nl/RVS:2017:3191)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2017, 1029

ABRS, 22-11-2017, 201606431/1/A3

korpschef.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Wet politiegegevens (Wpg) 25 lid 1

WET POLITIEGEGEVENS. Artikel 25 van de Wpg geeft, anders dan de artikelen 16 tot en met 24 van de Wpg, uitsluitend aan degene op wie de politiegegevens betrekking hebben een aanspraak op kennisneming van zijn gegevens. Derden kunnen zich derhalve niet op dit artikel beroepen. Geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Ouders hebben niet via erfopvolging recht op inzage in het politie- en opsporingsdossier.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant A] en [appellant B] om hun zowel op grond van de Wet politiegegevens (hierna: Wpg) als op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob), inzage te geven in het politie- en opsporingsdossier van hun overleden zoon [zoon], [...].

[...] [appellant A] en [appellant B] hebben hun verzoek tot kennisneming van de politiegegevens uit het politie- en opsporingsdossier, zoals ook ter zitting van de Afdeling door hun gemachtigde is bevestigd, uitsluitend gebaseerd op artikel 25 van de Wpg. Uit de tekst van dit artikel en met name de woorden "deze persoon betreffende" volgt dat het artikel ziet op verwerkte politiegegevens van degene die het verzoek doet. Voorts maakt dit artikel onderdeel uit van paragraaf 4 van de Wpg, dat betrekking heeft op de rechten van de betrokkene. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder g, van de Wpg wordt onder betrokkene verstaan degene op wie een politiegegeven betrekking heeft. In de totstandkomingsgeschiedenis van de Wpg (TK 2005-2006, 30 237, nr. 3, p. 27) staat vermeld dat voor de definitie van betrokkene is aangesloten bij die in artikel 1, aanhef en onder f, van de Wet bescherming persoonsgegevens waarin betrokkene is gedefinieerd als degene op wie een persoonsgegeven betrekking heeft. Artikel 25 van de Wpg geeft dus, anders dan de artikelen 16 tot en met 24 van de Wpg, uitsluitend aan degene op wie de politiegegevens betrekking hebben een aanspraak op kennisneming van zijn gegevens. Derden kunnen zich derhalve niet op dit artikel beroepen. Aangezien [appellant A] en [appellant B] hebben verzocht om politiegegevens die betrekking hebben op hun zoon staat artikel 25 van de Wpg aan verstreking in de weg. Niet valt in te zien dat door deze beperking inbreuk wordt gemaakt op artikel 8 van het EVRM. De Afdeling betreft daarbij dat in de artikelen 16 tot en met 24 van de Wpg voor verschillende derden is voorzien in de mogelijkheid tot kennisneming van politiegegevens, in welk kader een eventueel aan artikel 8 van het EVRM ontleend recht op inzage zou kunnen worden geëffectueerd.

[...] Niet valt in te zien dat het inzagerecht op grond van de Wpg, dat bij uitstek een persoonlijk recht betreft, als een goed als bedoeld in artikel 80, eerste lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek kan worden aangemerkt. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat [appellant A] en [appellant B] niet via erfopvolging recht hebben op inzage in het politie- en opsporingsdossier.

[ECLI:NL:RVS:2017:3223](https://ecli.nl/RVS:2017:3223)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 1030

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 23-10-2017 (publ. 23-11-2017), AWB 17/8062

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. Stilzitten Nederlandse overheid bij langdurig verblijf in Nederland. Mogelijkerwijs sprake van 'social and professional difficulties' bij terugkeer naar land van herkomst.

De rechtbank stelt vast dat verweerder niet heeft betwist dat eiseres al 21 jaar in Nederland verblijft en steeds bij de overheid in beeld is geweest en dat bekend was waar zij verbleef, vanwege haar inschrijving in de BRP. Desondanks heeft de overheid nooit een poging gedaan om eiseres uit te zetten naar haar land van herkomst. Uit de stukken blijkt dat eiseres sinds 1998 meerdere verblijfsrechtelijke procedures heeft gevoerd, maar dat neemt niet weg dat zij gedurende een deel van die procedures geen rechtmatig verblijf had en dus uitzetbaar was. Bovendien is gebleken dat in 2009 aan eiseres een Burgerservicenummer (BSN) is verstrekt, zodat gezegd kan worden dat het verblijf van eiseres in Nederland niet alleen is getolereerd, maar zelfs gefaciliteerd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee geen, dan wel onvoldoende rekening gehouden in de belangenafweging. [...]

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder echter onvoldoende gemotiveerd waarom er geen sprake is van subjectieve belemmeringen om het familie- en privéleven in Ghana uit te oefenen. Verweerder heeft onvoldoende onderzocht of er bij terugkeer naar Ghana mogelijkerwijs sprake zal zijn van 'social and professional difficulties' zoals bedoeld in het arrest Butt tegen Noorwegen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 4 december 2012 nr. 47017/09 [[ECLI:CE:ECHR:2012:1204JUD004701709](#)]. Eiseres verblijft inmiddels 21 jaar in Nederland, gedurende welke periode zij banden met Nederland heeft opgebouwd en haar banden met Ghana zijn afgenomen. Daarbij moet tevens de leeftijd van eiseres en referent in aanmerking genomen worden, alsmede de lichamelijke beperkingen van referent. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze aspecten, in onderlinge samenhang bezien, niet in het voordeel van eiseres zijn meegewogen. De rechtbank komt gelet op [hiervoor] is overwogen tot de conclusie dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de belangenafweging in het nadeel van eiseres uitvalt. Het beroep is gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13496](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 1031

MK ABRS, 20-11-2017, 201700676/1/V2 en 201700688/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c lid 1 c

ASIEL. Weigeringsgronden. Buiten behandeling stellen. Mob. In het voornemen is niet vermeld dat de vreemdeling persoonlijk met de staatssecretaris contact moet opnemen om kenbaar te maken of zij haar aanvraag wil doorzetten en dat zij zich daarvoor niet door haar gemachtigde kan laten vertegenwoordigen. Uit artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 volgt dit evenmin. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling een persoonlijke contactmededeling aan de staatssecretaris had moeten doen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3067](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 1032

MK ABRS, 20-11-2017, 201704656/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013 18 lid 1

EVRM 3

EU Handvest 4

DUBLINVERORDENING. Passages uit het AIDA-rapport bieden concrete aanknopingspunten dat niet zonder meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan ten aanzien van het verlenen van psychische zorg aan Dublinclaimanten in Bulgarije.

Bij de motivering van haar oordeel dat de staatssecretaris ten aanzien van Bulgarije terecht is uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, is de rechtbank ten onrechte voorbijgegaan aan het beroep dat de vreemdeling op de onder 4.5. aangehaalde passages uit het AIDA-rapport [het 'Country Report: Bulgaria' van Asylum Information Database van februari 2017] en de uitspraak van de Afdeling van 25 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2931](#), heeft gedaan. Uit hetgeen de Afdeling onder 4.2. van deze uitspraak heeft overwogen, volgt namelijk dat deze passages concrete aanknopingspunten bieden voor het oordeel dat de staatssecretaris in het besluit van 8 mei 2017 ten onrechte zonder meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan ten aanzien van het verlenen van psychische zorg aan Dublinclaimanten in Bulgarije. [...]

Bovendien heeft de rechtbank niet onderkend dat het Hof in het arrest C.K. [HvJEU, 16 februari 2017, C.K. e.a. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](#)] onder meer voor recht

heeft verklaard dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU Handvest.

[ECLI:NL:RVS:2017:3182](#)

[Naar inhoudsopgave](#)